W. Burroughs
Aici politicile sunt moartea
— Fragment din Oraşele nopţii purpurii

Cameră de consiliu tăcută, îndepărtată. Doctorul Pierson stă la un capăt al mesei cu notele în faţă. Vorbeşte cu o voce uscată, joasă.

„Doamnelor şi domnilor din Consiliu, sunt aici pentru a vă oferi un raport asupra experimentelor preliminarii cu virusul B-23... Consider că originile acestui virus se află în Oraşul nopţii purpurii. Strălucirea roşie, care a acoperit cerul nordic la timp de noapte era o formă de radiaţie care a dat naştere unei epidemii numită Febra roşie, al cărei agent etiologic s-a dovedit a fi virusul B-23.

„Virusul B-23 a fost numit, printre altele, virusul mutaţiei biologice, de vreme ce acest agent a dat ocazia unor alterări biologice în cei afectaţi – fatale în multe cazuri, permanente şi ereditare în supravieţuitori, care au devenit purtători ai acestei specii. Locuitorii originali ai acestor oraşe erau negri, dar curând un spectru larg de variaţii albinoase a apărut, iar aceste boli au fost transferate descendenţilor lor prin tehnici de inseminare artificială, care erau, să spunem cel puţin, foarte dezvoltate. De fapt, cum au fost contractate o parte din aceste gestaţii mutante, rămâne necunoscut ştiinţei moderne. Concepţia imaculată sau măcar virală era epidemică şi se poate să fi dat naştere legendelor cu iubitori de demoni, drăcoaice şi draci ai folclorului medieval”.

Doctor Pierson continuă: „Virusul, acţionând direct în centrii neuronali, provoca frenezii sexuale şi îi facilita răspândirea, aşa cum câinii turbaţi sunt siliţi să răspândească virusul turbării prin muşcătură. Diverse forme de sacrificii sexuale erau practicate... spânzurări şi strangulări sexuale şi droguri care provocau moartea în convulsii erotice. Moartea în timpul contactului era o întâmplare frecventă şi era considerată în special o circumstanţă favorabilă pentru producerea alterărilor virale.

„Vorbim despre un material genetic mai mult sau mai puţin virgin, de înaltă calitate. În acest moment proaspăta concepută rasă albă se lupta pentru continuitate biologică, aşa că virusul servea unui scop mult mai util. În orice caz, pun la îndoială înţelepciunea introducerii virusului B-23 în America şi Europa contemporană. Chiar dacă ar putea amuţi uh minoritatea tăcută, care trebuie să admitem a

devenit uh nătânga, trebuie să luăm în considerare consecinţele biologice ale expunerii unui material genetic deja avariat dincolo de orice reparaţie unui asemenea agent, lăsând în urmă inimaginabilele mutaţii nefavorabile, toate perpetuându-şi devastator specia…"

„Au existat şi alte propuneri. Citez din lucrarea Doctorului Unruh von Steinplatz despre speciile de virusuri radioactive. Lucrând cu asemenea virusuri determinate precum rabia, hepatita şi variola, el a expus generaţii de virusuri la radiaţii atomice pentru a produce specii virale de o incredibilă virulenţă, capabile să cureţe întreaga populaţie în câteva zile. În orice caz, acest plan are o fisură: problema dispensării, impusă de miliardele de cadavre radioactive, neadecvate chiar şi ca fertilizator.

„Doamnelor şi domnilor, propun să îndepărtăm problemele temporale, mutând teatrul experimentelor noastre în trecut, pentru a dejuca sâcâitoarea problemă a suprapopulării. Vă puteţi foarte bine întreba dacă putem fi siguri de un conţinerea virusului în trecut. Răspunsul este: nu avem suficiente date pentru a putea vorbi cu certitudine. Propunem: virusul poate dispensa…"

Un bărbat slab, tânăr la vreo treizeci de ani, cu păr nisipos şi ochi palizi, albaştri luase notiţe cât timp Doctorul Pierson vorbise. Privi în sus şi vorbi cu o voce clară, mai degrabă intensă, cu o vagă urmă de accent german. „Doctore Pierson, am câteva întrebări".

„Desigur" răspunse Pierson cu o lipsă de plăcere îngheţată. Ştia exact cine era acest om şi îşi dorea să nu fi fost invitat la această şedinţă. Acesta era John Alistair Peterson, născut în Danemarca, acum lucrând în Anglia la un proiect guvernamental secret. Era virusolog şi matematician şi concepuse un calculator capabil să proceseze date calitative.

Peterson se lăsă pe spate în scaun, picior peste picior. Extrase un joint din buzunarul cămăşii. Era o cămaşă stridentă, Carnaby Street. Pierson o găsea vulgară. Peteson îşi aprinse jointul şi suflă fumul spre tavan, părând să nu bage în seamă privirile dezaprobatoare venind dinspre membrii Consiliului. Aruncă o privire în jos, spre notiţe. „Prima mea întrebare este legată de nomenclator". Pierson fu deranjat să constate că Peterson îi maimuţărea manierele academice.

„Experimentele profesorului Steinplatz, aşa cum trebuie să ştiţi, au constat în inocularea animalelor cu diferite virusuri şi apoi expunerea animalelor la radiaţii. Această expunere a produs mutaţii

ale virusurilor spre o virulenţă crescută şi...” Făcu o pauză lungă şi suflă fumul înspre notiţe. „... uh un potenţial sporit de răspândire. Pe englezeşte, virusurile mutante au fost mult mai infecţioase”.

„Aş spune că e o parafrazare mai mult sau mai puţin exactă a ceea ce tocmai am spus eu”.

„Nu chiar. Speciile de virusuri mutante au fost produse prin iradiere, iar animalele testate, fiind expuse radiaţiilor, erau bineînţeles radioactive până la un punct, dar nu într-atât de periculoase... Virusurile au fost produse de radiaţii, dar asta nu înseamnă neapărat că virusurile erau ele însele radioactive. Nu este înşelătoare folosirea termenului virus radioactiv şi evocarea uh dumneavoastră a unui miliard de cadavre?”

Doctorului Pierson îi fu greu să îşi ascundă iritarea. „Am subliniat acest lucru, datorită pericolului major aferent experimentării la scară largă care, printre altele, ne-ar putea afecta dramatic imaginea publică, datele noastre sunt incomplete...”

„Oh, da, să fiţi sigur. Şi acum, dacă mă mai suportaţi, Doctore, am câteva întrebări adiţionale... Aţi spus că Virusul B-23 a rezultat din radiaţii?” întrebă Peterson.

„Am zis”.

„În ce fel diferă de speciile dezvoltate de Doctorul Steinplatz?”

„Credeam că am făcut destul de clară această chestiune: forma de radiaţie emanată de lumina roşie este necunoscută în momentul acesta”.

„Înseamnă că nu cunoaşteţi natura acestei nemaipomenite radiaţii, sau a modului cum poate ea îi obţinută în laborator?”

„Da”.

„V-aţi gândit că ar putea fi similară cu ROM ale lui Reich, Radiaţii Orgonice Mortale, care sunt produse aşezând material radioactiv într-un captator de orgon cu muchii metalice?”

„Aberant! Reich a fost un şarlatan! Un lunatic!”

„Probabil... dar un experiment atât de simplu şi necostisitor... am putea începe cu simplexuri de herpes”.

„Refuz să văd orice fel de scop folositor...” Pierson privi în jurul mesei. Primi înapoi priviri împietrite. El ascundea ceva şi ei o ştiau.

Doctorul Pierson îşi privi ceasul. „Mă tem că trebuie să scurtez. Am un avion de prins”.

Peterson îşi ridică mâna. „N-am terminat, Doctore... Sunt sigur

că o mică întârziere a decolării se poate aranja pentru o persoană de importanţa dumneavoastră… Acum speciile de virus dezvoltate de Doctorul Steinplatz au fost, să fiţi sigur, mai contagioase şi mai virulente decât speciile mamă din care au fost dezvoltate, dar totuşi recognoscibile. De exemplu, de exemplu, rabiile virale ale bunului doctor tot sunt recognoscibil clinic ca rabii. Chiar dacă virusurile erau amestecate într-un cocktail, ingredientele individuale ar putea fi uşor identificabile comparativ. Sunteţi de acord, Doctore Pierson?”

„În teorie, da. În orice caz, noi nu cunoaştem, în absenţa unei expuneri la scară largă, dacă nu cumva virusurile ar putea suferi mutaţii ulterioare, care ar face recunoaşterea lor dificilă”.

„Să fiţi sigur. Problema pe care o ridic e simplă, adică Doctorul Steinplatz şi-a început experimentele cu anumite virusuri cunoscute… Doctore Pierson, aţi afirmat că Virusul B-23 a rezultat din radiaţii necunoscute. Vreţi să spuneţi că acest virus s-a format din aer? Permiteţi-mi să reformulez: Ce virusuri cunoscute sau necunoscute au suferit mutaţii ca rezultat al acestei iradieri?”

„Cu riscul de a mă repeta, voi spune din nou că atât radiaţia, cât şi virusul sau virusurile sunt necunoscute în acest moment” spuse Pierson cu viclenie.

„Simptomele infecţiei cu virusul sunt încercările organismului de a rezista la atacul virusului. După simptome ar trebui să îi cunoşti şi chiar simptomul unui virus necunoscut ar putea oferi date considerabile despre acesta. Pe de altă parte, dacă un virus nu produce simptome, atunci nu avem nicio şansă să ştim că există… nicio şansă să ştim că e un virus”.

„Adică?”

„Adică virusul în chestiune poate fi latent sau poate trăi într-o simbioză benignă cu gazda”.

„Ceea ce e, bineînţeles, posibil”, admise Pierson.

„Acum hai să luăm în considerare simptomele Virusului B-23: febră, erupţii, miros caracteristic, frenezie sexuală, obsesie a sexului şi a morţii… Sunt toate astea complet stranii sau străine?”

„Nu te urmăresc”.

„Mă voi face limpede. Ştim că o pasiune care te consumă poate produce simptome fizice… febră… pierderea apetitului… chiar şi reacţii alergice… doar câteva boli sunt mai obsesive şi mai potenţial autodistructive decât dragostea. Nu sunt simptomele Virusului B-23

doar simptome a ceea ce suntem încântaţi să numim dragoste? Ni se spune că Eva a fost creată din coasta lui Adam… tot astfel hepatita a fost odată o celulă de ficat sănătoasă. Mă scuzaţi doamnelor, nimic personal… toţi suntem întinaţi cu origini virale. Întreaga calitate a conştiinţei umane, aşa cum se manifestă în femele şi masculi, este practic un mecanism viral. Sugerez că acest virus, cunoscut ca ,cealaltă jumătate, a devenit malign ca rezultat al iradierii la care Oraşul nopţii purpurii a fost expus”.

„M-aţi pierdut”.

„V-am pierdut într-adevăr… Şi aş sugera în continuare că orice încercare de a conţine Virusul B-23 se va dovedi ineficientă pentru că noi cărăm virusul B-23 în noi”, spuse Peterson.

„Într-adevăr, domnule Doctor, nu cumva îţi umblă mintea aiurea?” La urma urmelor, alte virusuri au fost aduse sub control. De ce ar fi acest virus o excepţie?”

„Pentru că este virusul uman. După mai multe mii de ani de coexistenţă mai mult sau mai puţin benignă, acum se află din nou la marginea unei mutaţii maligne… ceea ce doctorul Steinplatz numeşte o epidemie a terenului virgin. Asta poate să fie rezultatul radiaţiilor deja eliberate în testele atomice…”

„Care îţi e punctul de vedere, Domnule doctor?” izbucni Pierson.

„Punctul meu de vedere e foarte simplu. Întreaga poziţie umană nu mai este justificabilă. Şi o ultimă consideraţie… după cum ştiţi, un crater vast în ceea ce se numeşte astăzi Siberia se presupune că a rezultat dintr-un meteor. Se teoretizează în continuare că acest meteorit a adus cu el radiaţia în chestiune. Alţii au presupus că nu a fost un meteor, ci o gaură neagră, o gaură în textura realităţii, prin care locuitorii acestor oraşe străvechi au călătorit în timp spre un impas final”.

traducere de Adrian Buz respiroe2.000 – 2002 All rights reserved.